

На жаль, розвиток такої складової транспортної інфраструктури, як повітряні перевезення на території України, не передбачено у жодній окремій державній або регіональних цільових програмах. Також не почала діяти розроблена у 2009 р. Концепція державної цільової програми безпеки польотів на період до 2015 р., яка передбачає модернізацію інфраструктури галузі повітряних перевезень. Таким чином, у регіоні необхідно розробити і прийняти програму розвитку транспортного комплексу Харківської області на майбутні роки.

Список літератури

similar papers at core.ac.uk

provided by Institutional Repository of Vadym Hetma

управлению социальной напряженностью в регионах страны: Монография / Н. А. Кизим, В. В. Узунов. — Х.: ИД «ИНЖЭК», 2007. — 204 с.

2. Постанови Кабінету міністрів України [Електронний ресурс] / Кабінет Міністрів України. — Режим доступу : <http://zakon.rada.gov.ua>.

3. Основы устойчивого развития Харьковской области до 2020 года / [М. М. Добкин, С. И. Чернов, Г. А. Кернес, Ю. А. Сапронов, В. С. Пономаренко, Н. А. Кизим, С. В. Авершин]. — Х.: Издательский дом «ИНЖЭК», 2010. — 528 с.

УДК 368

Т. І. Стецюк,

канд. екон. наук, доцент кафедри страхування,
ДВНЗ «КНЕУ імені Вадима Гетьмана»

СТРАХОВІ ОРГАНІЗАЦІЇ ТА ЇХ РОЛЬ В ІНВЕСТИЦІЙНОМУ ПРОЦЕСІ

В умовах ринкової економіки актуальним постає питання активізації інвестиційної діяльності всіх суб'єктів фінансового ринку. Як свідчить багаторічний досвід розвинених країн світу, в забезпеченні належного інвестиційного процесу особливе місце займають страхові організації. Світовий досвід показує, що страхування є одним із найбільших інвесторів економіки в цілому. Наприклад, у Великій Британії ця цифра сягає 56 %, а інвестиційний портфель страхової організації перевищує 320 млрд DM. Загальна сума інвестицій які здійснюють страхові організації Європи, США, Японії сягає кілька трильйонів доларів [1].

Розглядаючи можливості використання коштів страхових організацій в якості інвестиційних ресурсів важливо, на наш погляд, проаналізувати структуру мобілізуючих на ці цілі ресурсів, а також оптимальні терміни, на протязі яких вони можуть бути використані.

Кошти, що знаходяться в розпорядженні страхової організації, є тими ресурсами, які призначені для виконання страховиками своїх зобов'язань, для забезпечення нормального функціонування страхової організації, тощо. Ці кошти включають у себе як страхові платежі, так і фонди, які є в розпорядженні страховика (сформовані як за рахунок власних коштів, так і за рахунок залучених). Виділяють фінансові ресурси акумульовані в процесі здійснення ризикового страхування та страхування життя. Основна частина коштів, що надійшли по здійсненню операцій з ризикового страхування, використовується на протязі дії договору страхування, який, як правило, не перевищує одного року. При цьому слід враховувати те, що частина цих коштів може знадобитися для здійснення страхових виплат за договорами страхування. Отже, кошти, отримані за договорами ризикового страхування, можуть бути інвестованими в високоліквідні, короткострокові активи.

При страхуванні життя особливістю є:

- довгостроковий період укладання договору страхування;
- зобов'язання настають при закінченні договору страхування, або за раніше обумовлений період, який значно віддалений у часі від моменту укладання договору страхування.

Зазначені особливості класичного страхування життя дозволяють з однієї сторони інвестувати значну частину резервів зі страхування життя в відносно довгострокові інвестиційні проекти, а з іншої — відносно знизити вимоги до ліквідності таких інвестиційних вкладень.

Якщо говорити про власні кошти страхових організацій, то вони включають у себе статутний, додатковий і резервний капітал, фонд споживання і фонд накопичення, нерозподілений прибуток. Кошти, що залишаються після сплати обов'язкових платежів до бюджету, після сплати дивідендів та стимулювання працівників можуть використовуватися на подальший розвиток компанії. Оскільки дані ресурси, як правило, є вільними від конкретних зобов'язань, то їх частина також може бути направлена на довгострокові та короткострокові інвестиції.

Співвідношення джерел інвестицій у страхових організаціях можна звести до таких закономірностей. У початковому періоді

діяльності страховика найбільшим вагомими є власні кошти у вигляді, перш за все статутного капіталу, страхових резервів, які в подальшому виступають основним джерелом інвестицій. Відбуваються зміни в структурі власних коштів, де як правило, знижується питома вага статутного капіталу (за виключенням тих випадків, коли періодично здійснюються операції по їх збільшенню) і збільшується доля фондів накопичення і нерозподіленого прибутку.

Здійснюючи інвестиційні операції і отримуючи прибуток від них, страховики як і інші інвестори залежні від ситуації на фінансовому ринку, від факторів економічної і політичної стабільності. Вони несуть інвестиційний ризик — ризик втрати вкладених коштів і очікуваного прибутку. Тому в першу чергу, на нашу думку, потрібно розглядати безпечність інвестицій, а потім отримання прибутку. Це змушує страховиків до проведення достатньо обережної інвестиційної політики, яка забезпечить збереження і збільшення страхових резервів. Надійність інвестицій, їх ліквідність, прибутковість, диференціація вкладень, як правило, є основними принципами діяльності інвестиційних відділів, які створюються для розміщення активів у страхових організаціях.

Принцип надійності інвестицій у повній мірі розповсюджується на активи страхової організації. Від забезпечує максимально надійне розміщення активів і забезпечує їх повернення в повному обсязі.

Принцип ліквідності надає можливість виконувати свої фінансові зобов'язання. Загальна структура вкладень повинна бути такою, щоб у наявності завжди були ліквідні кошти чи капітальні вкладення, які без всяких перешкод змогли перетворитися в ліквідні кошти.

Принцип прибутковості означає віддачу, щоб інвестиційний капітал приносив постійний і достатньо високий прибуток.

Страховики в своїй інвестиційній діяльності при управлінні коштами страхових резервів мають забезпечувати високу рентабельність вкладень, що в свою чергу дозволять зберегти реальну суму вкладень на протязі того періоду інвестування на випадок якого можливо швидко і легко реалізувати розміщені активи.

Принцип диверсифікації вкладень дозволяє розмішувати інвестиційні ризики на різні види вкладень і тим самим служить активізації надійності інвестиційного портфеля. Згідно цього принципу, не повинно допускатися превалювання одного виду вкладень над іншим. Структура вкладеного капіталу не повинна бути «однобокою», не повинна допускатися регіональна концен-

трація капіталу, кошти не повинні бути направлені на одного дебітора.

Список літератури

1. Кошкина И. Инвестиционная привлекательность страховых компаний / Финансист. — 2000. — № 3. — С. 66.
2. Сплетухов Ю. А. Место и роль страхования в инвестиционном процессе / Финансист. — 2000. — № 3. — С. 44.

УДК 336.743:351.863 (477)

А. М. Суторміна,

магістрант кафедри менеджменту банківської діяльності,
ДВНЗ «КНЕУ імені Вадима Гетьмана»

СУЧАСНІ АСПЕКТИ ВИКОРИСТАННЯ ВАЛЮТНИХ ОБМЕЖЕНЬ

У сучасних умовах розвитку економічних процесів, особливої актуальності набувають питання валютного регулювання та контролю. Перш за все, це зумовлено наслідками світової фінансової кризи, яка переконливо засвідчила недосконалість валютного регулювання в Україні. Тому зараз для урядів країн постає завдання щодо пошуку ефективних форм валютної політики, особливо в посткризовий період.

Валютне регулювання є однією з найважливіших складових економічної політики держави. Стан валютної системи значною мірою залежить від гармонійного взаємозв'язку та розвитку всіх її складових.

На даному етапі розвитку запобігання проникненню до нас наслідків кризових явищ та шляхів їх подолання з розвинутих країн є одним із найважливіших завдань зміцнення економічної безпеки держави. У зв'язку з цим особливого значення набуває державна валютна політика України щодо захисту національних інтересів [6].

Не менш актуальним є питання щодо вибору методів та інструментів валютного регулювання, які будуть оптимальними та ефективними для економіки певної країни, в тих, чи інших умовах розвитку.

На нашу думку, для таких країн більш ефективними є використання адміністративних методів регулювання, оскільки це дозво-